Nr. 2
Maj 2000

SMS' *isme*
... en ny smitsom sygdom

**På idræts-
højskole
i Norge**

**Forår i
London**

Visualis

Visualis

Nr. 1-2000, 6. årgang
ISSN: 1396-4267

Redaktion:
Alex Hansen (ansv.)
Elisa Klejs Nielsen
Mette Bjørnholt Bertelsen
Michael Vestergaard
Torsten Guhle

Sekretariat:
Danske Døves
Ungdomsforbund
Postboks 704
Rantzausgade 60[1]
2200 København N

Txt. tlf.: 35 24 09 19
Alm.tlf.: 35 24 09 12
Fax: 35 24 09 20
E-mail: ddu@deaf.dk
www: www.deaf.dk/ddu

Annoncer:
Gurli Andersen
Horsensvej 1
Salten, 8653 Them
Tlf.: 86 84 91 11
Fax: 86 84 85 10

Tryk og dtp-udstyr:
Grafisk Værksted
Vandtårnsvej 100
2860 Søborg
Tlf. 39 56 09 90
Fax 39 53 09 91
Txt. 39 66 88 83

Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt materiale.

Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte og redigere breve og artikler, der optages i bladet.

Synspunkter, fremført af de enkelte skribenter, dækkes ikke nødvendigvis af forbundet eller af redaktionen.

Indhold

Danske biograffilm 3
... med undertekster

Idrætshøjskole i Norge 4

SMS'isme *... en smitsom sygdom* 7

Paradoksal eller ej? 8

Ny bog: *»Mågeskrig«* 9

Nyt fra sekretariatet 10

Koncert i Aalborg 11

Forår i London 12

Lev stærkt og dø ung 14

Bagsiden 16

Forord

Sommeren er kommet. Folk skal ud og rejse. Folk skal blive i Danmark og nyde den danske sommer. Folk skal slappe af eller arbejde.

Til efteråret holder DDU generalforsamling, og det foregår i København. Der skal vælges ny formand og ny bestyrelse.

Vi opfordrer jer til at deltage i generalforsamlingen for at I kan få indflydelse på hvem I vil have stemt ind i bestyrelsen.

Visualis har brug for flere redaktionsmedlemmer, og vi søger derfor to nye. Vi har to fra Århus og tre fra Sjælland.

Vi vil gerne høre fra folk der kommer fra Odense og Aalborg, fordi der er en vis døvegruppe repræsenteret de to steder.

Vi håber på den måde at få gode forbindelser på kryds og tværs.

Man kan sende en fax eller e-post til Lene Hempel på lh@ddu.dk. Vi håber at høre fra jer.

Vi ønsker jer en god sommer.

Danske biograffilm
tekstes nu
for døve og hørehæmmede

I august 2000 kan døve og hørehæmmede for første gang nogen sinde gå i biografen til premiere på en dansk film med undertekster.

Det sker i august måned, når Det Danske filminstitut lader et pilotprojekt rulle, der har til formål at gøre danske film tilgængelige for døve og hørehæmmede.

Erik Clausens »Slip hestene løs« bliver den første danske biograffilm med tekster i pilotprojektet, som omfatter i alt tre premiereaktuelle danske film. Til hver film laves der 6–8 ekstrakopier med tekster, som skal vises i biograferne sideløbende med den almindelige version af filmen.

Det Danske Filminstitut forventer, at de tekstede versioner vil blive vist to gange om ugen i biografer i de største byer, dvs. København, Århus, Odense og Ålborg. Derudover udvælges andre byer, således at filmene geografisk set når bredt ud – også til mindre byer, hvis der er interesse for det.

Når pilotprojektet er færdigt, skal Det Danske Filminstitut sammen med producenterne, filmudlejerne og biograferne, som i fællesskab dækker omkostningerne til pilotprojektet, vurdere mulighederne for at gøre projektet permanent.

»Slip hestene løs« *En film af Erik Clausen*

Det er historien om en midaldrende uhelbredeligt optimistisk vinduespudser. Har har ingen penge, ingen udddannelse eller anden form for aktiver, men han besidder en sjælden evne til at overleve. Han er en mand af det forrige århundrede.
Han møder en attraktiv, men meget yngre kvinde, der lever alene sammen med sin søn, en neurose og en indgroet skyldfølelse.

Lyder denne film simpel? – det er den ikke!
Lyder den kedelig? – det er den bestemt ikke!

Det er derfor meget vigtigt, at du og din familie og venner bakker op om projektet og køber billet til filmene! Jo større publikumsinteresse, jo større er chancen for at se danske biograffilm med tekster i fremtiden.

Hold øje med tekst-tv, s. 781 og Danske Døves Landsforbunds hjemmeside: www.deaf.dk (nyheder) for informationer om, hvor og hvornår den første premiereaktuelle film »Slip hestene løs« kan ses.

På gensyn i biografen!

På idrætshøjskole uden for Danmark

af Henrik Eklund

Jeg havde ikke rigtigt nogen mulighed for at gå på en idrætshøjskole i Danmark, fordi disse var for hørende personer. Jeg prøvede uden for Danmark, og det blev Ål i Norge.

Folkehøjskolen

Ål Folkehøyskole har fire forskellige linjer: idræt, kunst og kultur, tegnsprog for hørehæmmede og tegnsprog for hørende. Jeg valgte idrætslinjen og begyndte i august 1999, og linjen varer et år.

Jeg tog derop sammen med en anden dansker, Tobias Flarup. Der er syv elever i min klasse med en fast idrætslærer. Linjefagene består af 16 timers undervisning hvor man skal lære individuel idræt både praktisk udøvende og teoretisk.

Vi lærer blandt andet om idrætsskader, kosthold og træningsplanlægning. Hver onsdag har vi friluftsliv hele dagen. Målet er at komme ud i naturen for at vandre eller for at stå langrend i løbet af efteråret, vinteren og foråret. Der skal laves bål og spises frokost når vi er ude. Der er ligeledes undervisning i slalom, telemark og snowboarding på alpinbakken.

Eleverne er generelt ikke afhængige af betaling for dyrt udstyr, for skolen betaler leje af dette, men nogle elever betaler selv for udstyret. I slutningen af marts sov tre andre personer og jeg i en snehule om natten. Forinden stod vi på langrend i en halv time og fandt et godt sted hvor der var en fire meter høj snedrive som vi brugte fire timer på at grave os ind i. Vi var godt trætte da solen gik ned. Næste morgen var der masser af sne og det blæste temmelig meget.

5 dages rus-tur

Jeg begyndte på Ål Folkehøyskole den 23. august 1999, og til at starte med var der en fem dages »rustur«. Vi skulle lære hinanden at kende, og det gjorde vi ved at tage ud til Lungesdaling der ligger ret langt væk fra byen. Der var intet TV, ingen avis, telefon og strøm efter kl. 23. Mobiltelefoner skulle afleveres til lærerne inden rusturens start. De blev tilbageleveret efter fem dage. Vandring fire-fem timer hver dag, bådroning i søen og fjorden for at fiske og den slags var normen.

Det var en oplevelse at gå på toppen af et 1500 meter højt bjerg, og der var stadig noget sne. Om aftenen var der hygge og spil.

Fritiden

I fritiden er der nok at lave. Skolen ligger seks kilometer fra byen, og et par gange om ugen kører vi ned for at handle lidt. Hver onsdag er der fodbold og to-tre gange ugentligt er der sauna og svømning (hvis man ønsker det).

Folkehøjskolen har hytter spredt rundt omkring, og det er dér vi bor. Hytterne har plads til 4–6 personer og har køkken, toilet, bad og to værelser, og der er en elevstue hvor der er TV, forskellige spil og videomaskine.

I løbet af vinteren købte jeg selv et snowboard. Det var langt bedre end at leje sådan et. Jeg havde min eget og tog til Geilo, Ål eller Hemsedal for at stå på det om lørdagen eller om søndagen sammen med 5–10 kammerater. Skolen betalte transporten med bus eller taxi. Vi lejede ofte videofilm og nød livet i auditoriet. Og der var også fester i hytterne og bagefter kørte vi ned i byen med taxi. Vi har også prøvet en mørk fest i svømmehallen med høj musik.

Møllervej 2 - 5800 Nyborg

Tlf. 65 31 61 60

Åbningstid: Alle dage fra 11-22

❀ Erhvervsrengøring ❀ KokkeVikar
❀ Havearbejde ❀ VinduesPolering
❀ Hjemmeservice

Ellesvang

❀ Tonny Christensen
❀ 56 97 70 19
❀ 20 21 73 29

Service

STØT VORE ANNONCØRER – DE STØTTER OS!

HANS KNUDSEN INSTITUTTET

- **Beskyttet arbejde**
- **Uddannelse**
- **Aktivering**

Henvendelse kan rettes til sekretariatet: 39 16 21 32

Galleri

Leif Jensen
Valby Langgade 9 · 2500 Valby
Tlf. 36 16 00 54

Den fem dage lange rustur bød på flotte naturscener.

Snowboarding

NM i snowboarding blev afholdt i Geilo på halfpipe. Der kom over 800 tilskuere, og det var en stor oplevelse at se de virkelig professionelle, bland andet verdensmesteren Terje Håkonsen og Ol-sølvmedajletageren Danial Franck. De var meget dygtige, og det så imponerende ud med den luftakrobatik de kunne lave.

Der var en studietur på fem dage til Hamar og Trysil, hvor det berømte skisted, Trysilfjellet, ligger. Vi lejede to luksusbiler og kørte fra Ål i flot vejr i februar. Første stop var Hamar. Vi skulle svømmetræne lidt, og svømmehallen havde en 10 meter høj vippe. Vi blev undervist i at springe ud fra 1- og 3-meter vippen. Nogle fik røde mærker på kroppen efter at have foretaget tekniske fejl ved udspringet!

Der var også boblebad, og vi nød det varme vand.

På Trysilfjellet brugte eleverne eget eller lejet udstyr. Jeg stod på snowboard og drønede ned og prøvede at udføre nogle »stunts« der hedder »half-pipe«, »fun jump« og »big air«. Idrætslæreren havde ikke prøvet det før, så jeg lærte ham det. Det er ikke let for nybegyndere, og én kom til skade med armen, fordi han ikke kunne bremse og røg ind i et træ. Han blev kørt til skadestuen med snescooter.
Om aftenen skiftedes vi til at lave god varm mad, og der var selvfølgelig stærke drikkevarer ved siden af. Nogle af os blev meget stive og gik i seng.

Studietur

I foråret er der en studietur til Paris og Amsterdam i 10 dage. De tre første dage tilbringer vi i Amsterdam, hvor vi skal bo 15 minutter uden for centrum. Første besøg er Anne Franks hus, hvor hun skrev sin berømte dagbog, før hun blev fanget af nazisterne og fortsatte skriveriet i KZ-lejren, hvor hun døde.

Om aftenen skal vi besøge Hollands ældste døveforening. Dagen efter er det Rembrandtsplein som er et sted hvor alle mødes, og der er liv og mange caféer og restauranter.

4 nætter tilbringer vi i Paris. Vi skal besøge Louvre og Planetariet. Det er ikke lykkedes os at få fat i en døv guide, så vi læser bare engelske tekster. Vi skal spise på restaurant og op i Eiffeltårnet.

På sidstedagen skal vi besøge Europas første døveskole. En lærer vil vise os rundt på skolen og i sin klasse. Eleverne er 16–20 år gamle. Vi skal naturligvis også se Rue Champs-Elysées og Rue St Honoré og på diskotek.

Det har været rigtig godt at være på Ål Folkehøyskole, og som I kan læse, så har vi allerede haft mange gode oplevelser.

SMS'*isme*

af Alex Hansen

... en ny smitsom sygdom udløser tvangshandlinger:
trykke på knapper – knaptrykning – eller trykken løs på knapper

Nu er verden søreme nået så langt, at man lige kan sende en kort besked på 160 tegn eller bogstaver til en ven eller bekendt? Men toppede udviklingen ikke dengang da man kunne *holde* en aftale? Hvor jeg dog elsker at møde en god ven under uret på hovedbanegården, med mine åbne arme, på vej til at omfavne vennen, men så får jeg denne sætning i hovedet *»Lige et øjeblik – jeg først skal sende et par beskeder«*.

Han står så der og klikker på nogle sjove knapper på mobiltelefonen. Alle folk må have bemærket at jeg nærmest blev afvist af vennen. Garanteret fordi jeg gjorde det på en klam måde, men nej, det var fordi han skulle trykke på knapper. Han får gjort tommelfingeren ret hudløs med al den trykken løs og først da beskederne er sendt afsted, siger han *»Godt at se dig!«* ... samtidig med at han krammer mig. Nu føler jeg, at alle folk kigger på mig og tænker *»Han var nok ikke så klam alligevel!«*.

Der er også den anden dag i Sebastian hvor jeg snakker med en gammel kæreste. Lige midt i det hele tager han mobiltelefonen, ser at der er en besked og jubler og begynder at trykke på knapper. Det er ved at blive en kliché at sige »at trykke på knapper«.

Jeg spørger *»Hvorfor i alverden skal du skrive en besked nu?«*.

Han svarer med hævede øjenbryn og skuldertræk *»Hun sendte en besked til mig. Så jeg må sende tilbage angående en aftale på fredag!«*.

Jeg tænker „Hvorfor fanden skal han nu også skrive det NU?", men siger det ikke. Skal jeg være provokerende, så læser han faktisk også her hvad jeg tænkte dén dag!

Og så er det helt utroligt fantastisk at sidde helt alene i Brohusgade, fortabt som på en stor tom plads ligesom de tre hellige aber, for ovre i hjørnet sidder 6 venner og sender beskeder til hinanden. Jeg føler mig overhovedet ikke ensom. Faktisk er ensomhed ved at være på mode. *»Jeg kan ikke sende til dig«*, siger den ene. Den anden tegner *»Men det kan jeg!«* Den tredje siger *»Jeg har modtaget din besked. Altså virker nettet nu.«* Den fjerde konstaterer, at hans ny mobiltelefon nu virker efter hensigten, og den femte siger *»Jeg prøvede flere gange at sende til jer i eftermiddags, men da kunne jeg ikke komme igennem, men nu siger min mobiltelefon at beskederne er sendt«*,
og den sjette siger *»Jeg har netop modtaget din tekst. Den virker altså alligevel.«*

Den syvende (mig) siger til de 6 *»Hvad gjorde man dog uden mobiltelefoner?«* Alle seks siger nærmest i kor *»Man var hjælpeløs!«*

Ja, mon ikke. Sikke nogle fantasiløse personer! Jeg bliver overladt til ensomheden igen. Jeg går over til baren og vil købe en sodavand med rom, hvilket sikkert er et bedre selskab. Men bartenderne står og »trykker på knapper«. Jeg venter lidt og får min sodavand.

Lige pludselig kommer en veninde ind. Vi har en aftale. Vi skal ud i byen. Hun siger *»Du må lige vente lidt, for jeg må sende en besked.«*

Som den fantastiske person som jeg er venter jeg naturligvis. Jeg fik jo heller ikke lov til at kramme vennen på Hovedbanegården, før han var færdig med knapperne. Hvorfor skulle jeg så også få lov til at kramme hende lige med det samme?

Jeg elsker også, at folk skal vise deres status ved at stille mobiltelefonen på bordet. Og så tager de korte, stjålne kig på den lille skærm for at se om der er beskeder. Og når der er en besked hopper de op af stolen og jubler nærmest og føler at deres selvtillid er på vej op, for der ER faktisk nogen der tænker på dem. Mindreværdskomplekserne forsvinder. Men jeg sidder der og er til stede i fysisk form. Det er åbenbart ikke nok.

Og så har folk efterhånden fået den sjove tendens at komme lidt senere til en aftale. Med beskeden *»Kommer om en halv time«* sætter folk ny standard for begrebet 'aftale'. Der sker ofte, erfarer jeg. Hvor må det være belejligt at stå på Hovedbanegården og vente ... og så få en SMS-besked hvor der står, at man først kommer om en time. Man tvinges til at vente. I gamle dage holdt man bare aftalen og kom til tiden. Nu bruger man meget tid på at tjekke, om man nu også har fået en dejlig SMS-besked.

Jeg tror jeg vil erhverve mig en mobiltelefon og sidde hjemme og trykke på knapper og sige »Godt at klikke sammen med dig. Vi klikkes ved.« Snart vil der dukke et nyt ord i det danske ordforråd op: nemlig det at være SMS'istisk.

Paradoksalt eller ej ?

af Elisa Klejs Nielsen

Min artikel i december 1999 er ikke et angreb på døvekonsulenternes arbejde. Den handlede om døves autoritetstro og autoriteternes tro på os unge døve. Jeg ved, at konsulenterne er bindeleddet mellem den arbejds- eller uddannelsessøgende og dennes kommune. Jeg ved, at såvel alle døve som hørehæmmede ved, at vi ikke kan undvære døvekonsulenterne, for vi kommer til at bruge dem flere gange i livet.

Mennesker er heldigvis forskellige, så der er selvfølgelig også forskel på, hvor meget man har brug for en døvekonsulent. Så er det sagt!

Men unge døve i 1990'erne, der nu står på tærsklen af det ny årtusind er meget mere selvstændige og selvbevidste og de er i deres gode ret til at smøge ærmerne op og banke i bordet og sige, at det er dét vi vil og ikke hvad døvekonsulenterne, kommunerne, lærerne, forældrene og vennerne vil have at vi skal gøre.

Men så kommer den mentalitet der har tynget os i årtier. Døve og hørehæmmede har nemlig autoritetstroen. Den er så indgroet, at det gør det svært for os unge i dag at ville noget helt andet end f.eks. unge ville i 1970'erne.

Ældre døve har en utrolig stærk autoritetstro, og de siger ja og amen til alt hvad »autoriteterne« siger. Måske skærer jeg det groft op, men ikke desto mindre er det sandt, og det kan jeg se med mine egne øjne.

I min mors familie udgør vi fire generationer af døve, og gennem deres fortællinger om deres liv, arbejde og andet har jeg kunnet se den fantastiske og historiske udvikling for døve og hørehæmmede gennem tiderne.

Da 90% af døve og hørehæmmede fødes i hørende familier kan de måske ikke vide hvad jeg snakker om – men tingene har ændret sig.

Det er efter min egen opfattelse helt utroligt hvad der er sket inden for døveverdenen i løbet af bare fire generationer.

Tiderne er også anderledes i dag, og vi har bedre muligheder for at uddanne os end for bare 20 år siden. Der er nemlig tolke, hjælpemidler og IT. Det er selvfølgelig ikke optimalt, men det kan det blive.

Det jeg vil sige med min artikel er også, at døve er flokdyr, og med det mener jeg, at hvis bare et par stykker uddanner sig til f.eks. lærer eller pædagog, så vil vennekredsen uundgåeligt blive udsat for en eller anden form for kædereaktion.

Det er der bestemt ikke noget dårligt ved, men det er jo paradoksalt, at vi trives bedst i døvemiljøer, men vi bliver forargede, hvis man kalder døve og hørehæmmede for en minoritetsgruppe.

Vi skaber også døvemiljøer helt ubevidst. Et godt eksempel er, at der er mange døve, der har aften- og/eller natarbejde på posthuse rundt om i »storbyerne«, bl.a. Århus og Fredericia. Der er oftest mindst to eller tre døve på samme vagt.

Det ER et helt nyt arbejdsmiljø for døve. Jeg spekulerer bare på, om man uddanner sig til f.eks. lærer fordi man har en brændende lyst til at undervise døve børn og føler, at man har noget at give – eller bare fordi arbejdsmiljøet vil være trygt og sikkert, og fordi man har fået det banket i hovedet af autoriteterne?

Jeg er enig med Maria Clauding i, at man kan få lige den uddannelse man ønsker sig, men alligevel må det være frustrerende, når man støder ind i en hård mur af tvivl og skepsis fra autoriteternes side.

Jeg indrømmer selv, at tanken om at arbejde i et døvemiljø tiltaler mig meget. Det ville være dumt at sige andet, men hvis det lykkes mig at bryde igennem den hårde mur og få min drømmeuddannelse, og hvis det så fører til, at jeg kommer til at arbejde som den eneste døve blandt hørende, vil jeg ikke ærgre mig over det. Det har døve og hørehæmmede trods alt gjort i årevis.

Præsentation af en bog

Danske Døves Ungdomsforbunds (DDU) store bogprojekt – Mågeskrig – ligger nu klar i en dansk udgave.

Bogen er skrevet af en fransk døv kvinde Emmanuelle Laborit. Bogen beskriver hendes barndom og ungdom i Frankrig. Her følger en lille smagsprøve fra bogen, som i øvrigt vil blive anmeldt senere i Visualis.

Mågeskrig

"Jeg har udstødt mange og høje skrig. Ikke fordi jeg var sulten eller tørstig, eller fordi jeg var bange eller havde ondt, men fordi jeg ville "tale" – fordi jeg ville høre mig selv, men lydene kom ikke tilbage til mig.

Jeg kunne føle vibrationerne. Jeg vidste godt, at jeg skreg, men skrigene betød ingenting for min mor og far. De sagde, at det var lige som høje skrig fra havfugle, som en måge, der flyver over havet. Derfor kaldte de mig Mouette, som betyder lille måge på fransk.

Og den lille måge skreg over et larmende hav, som hun ikke kunne høre, og de hørende forstod ikke mågens skrig.

Mor sagde:
"Du var utrolig smuk som lille. Din fødsel var let. Du vejede 3500 gram, du græd, når du var sulten, du lo, du pludrede ligesom andre små børn, du var glad. Vi forstod det ikke til at begynde med. Vi troede, at du var en artig lille pige, for når vi havde besøg af vennerne, sov du trygt og godt i et værelse lige ved siden af stuen, hvor vi spillede høj musik. Og vi var stolte over at have så sød og nem en baby. Vi troede, du var normal, fordi du vendte hovedet, når der blev smækket med en dør. Vi vidste ikke, at du kunne mærke luften og vibrationen gennem gulvet, hvor du lå og legede. Det var det samme, når din far lagde en plade på grammofonen, så dansede du rundt i kravlegården og bevægede arme og ben."

Jeg har fået fortalt, at da jeg var i den alder, hvor små børn leger på gulvet, kravler rundt og begynder at sige mor og far, sagde jeg ingenting. Jeg kunne føle vibrationerne gennem gulvet. Jeg kunne mærke vibrationerne fra musikken, og jeg fulgte den med mine mågeskrig.

Jeg var en lille sansende måge, jeg havde en hemmelighed og min helt egen verden.

Jeg stammer fra en familie af sømænd. Min mors far, bedstefar og bror var de sidste søfarere, der rundede Cap Horn. Det var også en grund til, at de kaldte mig Lille Måge. Men det franske ord for lille måge ligner meget ordet for stum. Var jeg stum eller måge. I dag får denne mærkelige fonetiske lighed mig til at smile".

DDU vil gerne takke ALLE, som har været involveret i arbejdet med bogen. En speciel tak til Lilly Krarup. Det var Lilly, som kontaktede DDU og argumenterede godt for, at vi skulle gå ind i projektet med at få oversat bogen og udgivet den på dansk.

Bogen kan købes for 99 kr. + porto hos
DDU, Rantzausgade 60, 1.
– 2200 København N.
tlf.: 35 24 09 12 – fax: 35 24 09 20
e-mail: ddu@deaf.dk.

Emmanuelle Laborit begynder sin selvbiografi „*Le cri de la mouette*" (mågens skrig) med en enkel forklaring på den afgørende betydning tegnsproget havde for hendes liv:

Hun lærte tegnsprog da hun var syv, og det næstvigtigste i hendes liv var klarhed over, at døvheden kunne være noget positivt for hende. Som ung kunne hendes oplevelser fra ung til voksentilværelse sammenlignes med hørendes. Hun havde mange frustrationer og forhindringer som mange andre teenagere, men hun havde den ekstra byrde, at det var svært for hende at forene den hørende verden og den oralorienterede skole med sin følsomhed som ung, døv pige.

Efter en lang periode med problemer i klassen og hjemme besluttede hun sig for at slutte skolen og kæmpe for de døves rettigheder i Frankrig.

Hun begyndte som skuespiller, og fik stor succes i rollen som Sarah i den franske udgave af *Kærlighed uden ord (Children of a Lesser God)*. Hun var den første døve skuespiller, som fik Molière-prisen, der uddeles til nye talentfulde skuespillere.

Hendes bog „*Le cri de la mouette*" er en spændende bog for unge mennesker.

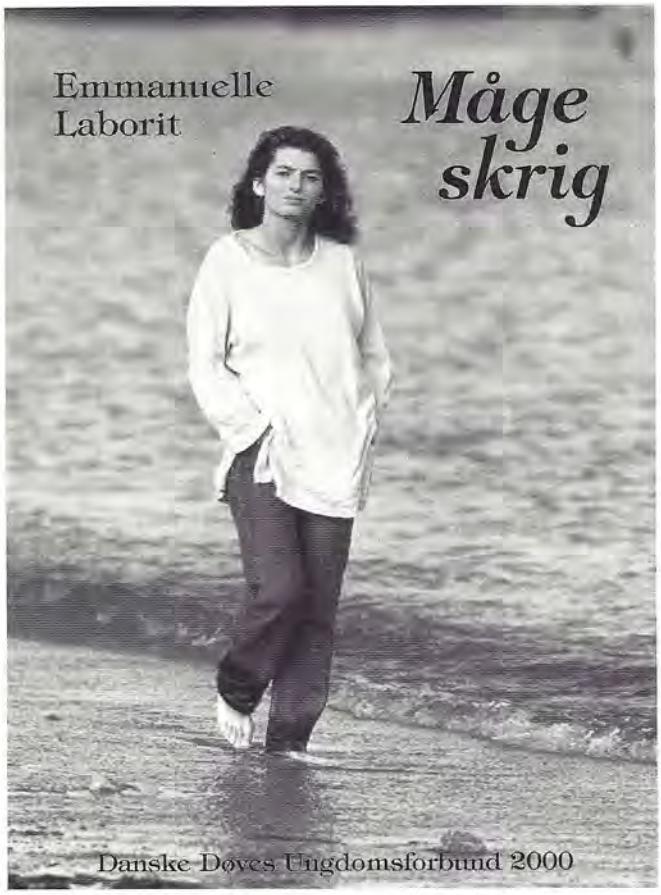

Anmeldelse af bogen følger i næste nummer af Visualis.

Nyt fra sekretariatet

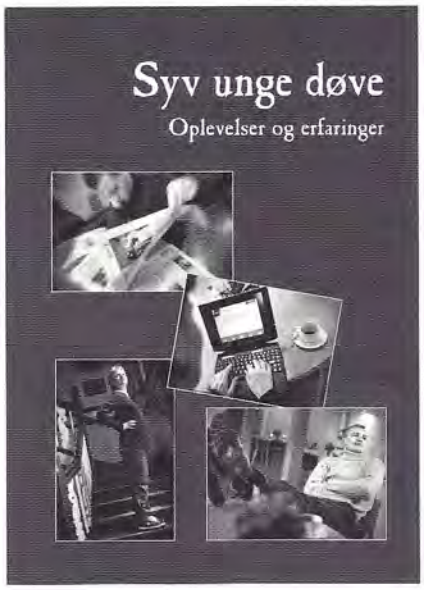

DDU har sammen med Bonaventura, Videnscenter for døvblevne, døve og hørehæmmede lavet en folder, hvor 7 unge døve fortæller om deres opvækst som døve.

De udtrykker holdninger til opdragelse, skolegang, forældre, jobmuligheder m.v. Synsvinklerne er forskellige, men den røde tråd er, at alle 7 har en mening om kommunikation med familie og omverdenen. Folderen er lavet med støtte fra Sygekassernes Helsefond, og den kan fås gratis enten hos Videnscentret, DDU eller Bonaventura.

DDU's generalforsamling år 2000

Ifølge DDU's vedtægter § 5 stk. 3, som blev vedtaget på generalforsamlingen i Århus d. 28. marts 1998 skal der afholdes generalforsamling i lige år og inden udgangen af oktober måned.

DDU bestyrelse har derfor besluttet, at:

Generalforsamlingen i år vil blive afholdt:

lørdag d. 16. september 2000 i København.

Mere præcist sted følger på et senere tidspunkt.

Generalforsamlingen er åben for alle men kun medlemmer af DDU – under 30 år – har stemmeret.

Dagsorden til generalforsamlingen, årsberetning, regnskab, arbejdsprogram m.v. vil blive udsendt til alle medlemmer i slutningen af august måned.

Koncert i Aalborg

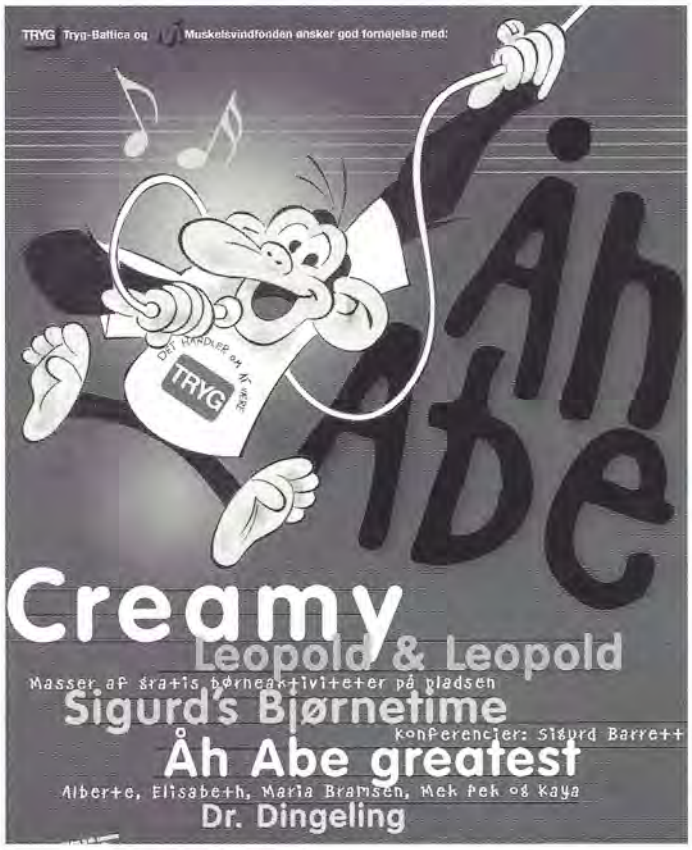

... er en koncert specielt for børn der afholdes 4steder: Århus, Aalborg, København og Odense.

Som noget nyt vil koncerten i Aalbrog blive tegnsprogstolket. Der kommer masser af festlige sangere og andre indslag.

Blandt andre:

Med *Pek, Alberte, Kaya, Elisabeth og Maria Bramsen* som synger: »Åh Abe Greatest«, – de største hits fra de kendte CDer »Åh Abe«, „Papapegøjeøje", »Tangokat«, m.fl.

Creamy – med »Æblemand!«, »Se min kjole«, »Krabbesangen« med flere..

Sigurds bjørnetime er med Sigurd fra TV's »Hit med sangen«.

Leopold og Leopold kendes fra Snurre Snups Søndagsklub hvor de har været fast indslag i 3 ½ år.

Doktor Dingweling er med sangerinden *Elisabeth* og hendes to dansepiger.

Prøv en tolk

I infoboden kan du få en tolk til at hjælpe med koncertpladsens aktiviteter.

Aktiviteter

Der er masser af gratis aktiviteter på stedet. Blandt andet:

- Forvandlingshulen, hvor du kan få malet ansigt og prøve udklædningstøj.
- Kørestolsrace, hvor du kan prøve en el-kørestol.
- Tryg i trafikken, en CD-ROM leg på computer.
- Bukke Bruse, et skuespil der spilles af fire tilfældigt udvalgte børn.
- Computerbus, fra den rytmiske højskole hvor de 3–8 årige kan spille Pixeline spil. De større børn kan spille Lego Rock Raider.
- Tryg familiefoto, en fotograf tager gratis familiebilleder, som du kan tage med hjem.
- Krea Tumleland, kæmpebyggeklodser der både kan bruges til at bygge og lege med.
- Børnekulissens hatteteater, hvor du kan vælge en hat, og historiefortælleren så tager dig med ind i historien.
- Dragen i bjerget en eventyrrejse med sang, leg, teater og musik.
- Gøgler-Lars, som har brug for hjælp af blandt andet dig.
- Balanceland i rafter – leg »jorden er giftig« på bomme, broer og forhindringsmur.
- Tryg på stranden, et stort livreddertårn og gummibåd. Der er konkurrencer i livredning og en pixibog med gode baderåd.
- Modeshow, er et 10 minutters børnetøjsshow som også vises på storskærm i den sidste musikpause.
- Oppusteligt legetøj er der masser af. Klovnerutschebane, to forhindringsbaner, hoppepude og lille bjørne-slice.

Prøv at tage en tegnssprogstolk med.

Koncerten finder sted i Aalborg den 11. juni 2000 klokken 11 til 16. Der tolkes fra scenen og via storskærm.

Pris: 75 kroner for børn. Voksne gratis i følge med børn.

Forår i London

Picadilly Circus skinner, glimter og stråler i alle regnbuens farver. Selv om det er aften, får livet på gaden det til at virke som om aftenen kun er en forlængelse af den travle eftermiddag. Bifaldet brager gennem luften, så den nærmest dirrer af glæden og morskabet. En aroma af *fish and chips* strejfer min næse, og min mave begynder at knurre lækkersultent. Jeg drejer hovedet for at se hvor lugten kommer fra.

En velklædt forretningsmand sidder på et trappetrin til venstre for mig. Hans skjorteærmer er smøget op, og slipset er løsnet. Hans hænder er begravet i fedtet fra *fish and chips*, og han spiser med god appetit. Han opdager at jeg står og savler og byder mig grinende på lidt af det. Jeg griner lidt forlegent og takker pænt nej.

Bag ved manden et trin højere op sidder et ungt par. Pigen er iført en orangerød sari med gyldne stjerner på, og hendes lange sorte hår er snoet op på hovedet. Fyren holder om hende bagfra og hvisker helt sikkert noget sødt, for hun kikker rødmende ned på sine hænder. Jeg mærker et vindpust stryge mig over min højre kind. Jeg drejer hovedet for at se hvem det er.

En punker med grøn hanekam med øjnene smurt ind i kohl og iført stramme jeans slentrer væk fra mig.

En gruppe unge sorte sidder på gaden og snakker højt. Det ved jeg, for jeg kan se at folk kikker på dem og ryster på hovedet. Gad vide hvad de snakker om?

Jeg vender blikket mod mine notater jeg tog tidligere på dagen:

I dag besøgte jeg en stærk døv personlighed. Hendes navn er *Kathleen Grehan*, og hun arbejder på BDA (British DeafAssociation) som medlemskoordinator og medhjælper i foreningens kontor. Vi satte os over for hinanden på kontoret, og jeg bad hende om at fortælle, hvad døve laver og hvordan de har det i dag i the United Kingdom?

Hendes øjne lyste op, og hendes hænder flagrede i luften og fortalte med et lidenskab der imponerede mig: Døve i alle aldre kæmper stadig på at få de lokale myndigheder rundt om i the United Kingdom og regeringen i London til at godkende BSL (British Sign Language) som mindretalssprog.

Den skotske regering har taget døve mere alvorligt og indkaldte til en debat i regeringen den 16. februar i år. Debatten gik ud på at man skal godkende BSL som mindretalssprog. Over 300 døve kom for at se hvad der taltes om i regeringsbygningen, og alle medlemmer af den skotske BDA skrev under for at vise, hvor mange døve der faktisk var.

Det imponerede ministrene så meget, at de skotske døve nu venter spændt på udfaldet af dette og eventuelt regeringens udspil. Kathleen Grehan er sikker på at Skotland bliver det første land i the United Kingdom, der offientelt accepterer BSL som mindretalssprog.

Hun føler selv, at BSL står stærkt, og at alle er klar over at, BSL er vejen frem til at opnå det man gerne vil. Med et sprog man kan bruge vil man kunne undgå kommunikationsvanskeligheder og manglende viden på almene ting. For hende er tosproget undervisning til døve børn det absolut bedste man kan gøre.

Hendes egen holdning til Cochlear Implant deler hun med næsten alle døve: Hun syntes ikke om det! Man skal ikke operere på små børn, fordi de ikke kan sige nej, og man SKAL vente til de bliver myndige. Selv om hun godt ved, at eksperterne siger at så vil det være for sent. Dog mener hun ikke at døvekulturen bliver truet af det, for det er den alt for stærkt forankret i historien til.

Hendes blik blev dog lidt tristere da jeg spurgte til døveklubber og unge døve:

Hun fortalte at unge døve sjældent kommer i døveklubber, ikke engang deres egne ungdomslubber. Hun mener at det nok skyldes at mennesker i dag er blevet meget mere selvstændige og egenrådige.

Vi lever i informationsalderen, så døve har meget bedre muligheder i forbindelse med deres fremtid. Døve unge i dag vælger at være sammen i grupper, alt efter alder, skole og interesser i stedet for at være sammen med hinanden på grund af baggrund, sprog og race. Det er primært døve i arbejde og døve pensionister, der er flittige til at komme i døveklubber. De betragter døveklubber som deres andet hjem. Hun håber at det vender sig, når de unge bliver ældre, men hvem skal køre ungdomsklubberne, når så få unge døve vil.

Nu for tiden er der noget der hedder mainstream schools: det vil sige at man går i en hørende klasse på hørende skoler med en tolk. Det er primært forældrene og overraskende nok også de døve børn der selv vil det. I stedet for at sende dem på døveskoler langt væk fra deres hjem, kan de gå i skoler i nærheden af hvor de bor. Så lige nu oplever døveskolerne en langsom nedgang i elevtallet. BDA prøver så på at informere om og forbedre døveskolerne.

BDA gør opmærksom på at døve er en minioritetsgruppe og ikke skal sættes i bås med andre handicappede.

At være døv er det samme som at være fra en anden kultur, som f.eks. franskmænd og spaniere end at være blind, mongol ellerlignende. Det er kulturen der er helt unik hos døve.

Med det afsluttede vi den desværre for den korte »audiens«. Hun skulle arbejde. Jeg sukkede og kikkede på uret: det var ved at blive sent. Jeg rejste mig op og gik hen til trappen ned til undergrundsstationen. Ned ad trappen blev der mørkere og mørkere, men jeg var ikke bekymret. Der er altid lys for enden af tunnelen, og pludselig dukkede der en digt op.

In the Air

What is like to hear?
That, I really do not know.

You sorrow over my loss
But it was never mine to lose.

My friends, you are my handicap
If you will not accept what I am.

I know how to live life to the full
And I can touch the lives of others.

You that hear in one dimension
I invite into my world.

Where the eyes have learnt to seek
And the hands to spek.

Let go of your fears, my friends
For my heart is open

Come and share, laugh with me
Let our fingers dance in the air.

by Sally Gallimore

BDA brænder meget for døvesagen, og de har udgivet hæfter med deres politik: blandt andet »Sign Language Policy« (tegnsprogspolitik) og »The right to be equal« (retten til at være lige).

LEV STÆRKT OG DØ UNG

Man begynder sin sommerferie ved at sniffe lidt maling og derefter tage et fly til Bogóta i Colombia. Men man skal flyve med flyselskabet Libyan Air. Dette fly er fyldt til randen med internationale terrorister, der alle sidder med en håndgranat og bazookas. Uforståeligt hvis man bliver nervøs over situationen. Flyet lander i Bogóta uden problemer.

Her har man rig mulighed for at iagttage hjemløse børn. Her kan man nemt blive ret hovedløs efter at være kommet i besiddelse af narkotika eller i skudlinjen mellem to guerillagrupper. Man kan sidde i en bus på vej fra Bogóta til en eller anden landsby. Bussen kører om natten. Næste morgen kan man vågne og finde ud af at man mangler den ene nyre. Pyt med det, for man har heldigvis to. Men hvis den anden svigter, har man ikke helt så store problemer bortset fra at man kan se frem til, at ens liv bliver stærkt forkortet. Det er her begrebet »lev stærkt og dø ung« kommer fra.

Man kan derefter tage til São Paulo, en stor by med 17,5 millioner indbyggere. Her kan man leve stærkt i trafikken. En tredjedel af Brasiliens bilpark er i São Paulo, altså fem millioner biler. Der er 20.000 biluheld om måneden og 2.000 dør i trafikken. Man kan løbe over motorvejen med lukkede øjne samtidig med at man ser op i himlen, for man bliver overhovedet ikke ramt af bilerne. Når man så lukker øjnene op, får man virkelig det helt store sus i maven, når en lastbil ryger ind i en. Man får nemlig den helt unikke fornøjelse at flyve 100 meter hen over motorvejen (hvis man altså har overlevet det intime kontaktforhold med lastbilen) før man rammer asfaltet med hovedet. Det er nærmest ærgerligt, at man aldrig kan se sig selv blive splattet ud på asfaltet. »São Paulo – asfaltsplatternes by« ville der stå i avisoverskrifterne. Også her kommer begrebet »lev stærkt og dø ung« fra.

Lever man stadig kan man prøve at sælge sit hjerte, lever eller den sidste nyre for at tjene lidt til en flybillet til London. Dér kan man finde et diskotek i Soho og alle mulige stoffer som ecstasy, LSD og speed og indtage disse og danse fra kl. 21 til kl. 8 næste morgen uden at holde pause, drikke og gå på toilettet og derefter gå ned i Piccadilly Tube Station og prøve at se, om man kan klare at gå på togskinnerne uden at blive elektrificeret og uden at blive ramt af toget (eller hvis man er heldig, togene). Rammes man af toget har man igen det fantastiske privilegium som man (hvis man stadig lever) havde fornøjelsen af at være blevet udsat for i São Paulo. Privilegiet består i (skulle læseren have glemt det) en mindre flyvetur hen over togskinnerne. Er man heldig, ryger man ind i Charing Cross Tube Station og kan gå op til Trafalgar Square. Her er man nok ret så forkommen. Man tager herefter en taxi ud til Heathrow og fanger et fly til Hong Kong, Bangkok eller Singapore og tager narkotika med. Det har man købt i Bogóta. Man bliver naturligvis fanget i Bangkok og smidt i et af de uhumske fængsler sammen med alskens store negre der elsker at røvrende og bolle dem der er mindre end dem selv. Dette bliver gjort syv gange om dagen. Man er lidt omtåget om aftenen. Det er nu egentlig lidt mærkeligt med alle de små ubetydelige begivenheder. Man idømmes dødsstraf. Man er heldig og flygter fra fængslet i Bangkok og tager et fly (man kan også sejle) til Sydney hvor man lejer en bil og kører ind i Redfern og iører sig et skilt hvorpå der står "ABORIGINES ARE NEANDERTHALS". Aboriginerne vil komme ud af deres uhumske rækkehuse og være lidt sure på det lidet opflatterende påfund man har lavet med skiltet.

Man bliver uundgåeligt banket sønder og sammen, men det foregår i det mindste på det samme sted. Man flyver nemlig ikke hen over noget som i London og São Paulo. Den ene arm er vredet hen over ryggen, benet er stoppet op i røvhullet, næsebenet er banket op i hjernen, øjnene dirrer til begge sider, man har et stort blodtab (men godt man har fire-fem liter blod i kroppen. Man skulle jo nødig dø af blodtab.), og man ved ikke hvad man laver i Sydney bortset fra, at det virker ret uforståeligt, at man er blevet totalt gennembanket af nogle mindre glade aboriginere.

– I SOMMERFERIEN !!!

Man tager ud til Kingsford Smith og finder et fly og flyver til Los Angeles. Man er heldig at finde vejen til Disneyland, men også ret uheldig fordi man er kommet i besiddelse af en betydelig mængde nitroglycerin, og man har netop sat sig i en rutschebane der hedder the Space Mountain med ikke så få loops og kurver. Privilegiet fra London får man søreme igen og havner i South Los Angeles hvor de forskellige bander holder til. Der er bandekrig i det øjeblik man falder ned. Med det ene ben man har tilbage lykkes det en at komme over til Rodeo Drive i Beverly Hills. Af en eller anden mærkelig grund synes folkene fra de øvre klasser (der sidder og taler om triviel postmodernisme og neoklassicisme) ikke om én og ringer efter politiet. Man er blevet sagsøgt af de fine mennesker fordi man har udsat dem for et noget så grusomt syn (benet op i røvhullet og dirrende øjne – skulle læseren have glemt det) der har betydet at de fine må gå til terapi. De er jo følsomme. Det kan man ikke have. Man sættes på et fly væk fra USA. De er jo paranoide derovre.

De tror jo, at alle er nazistforbrydere. Man har ikke det helt så godt med anus efter alle de omgange med negrene i Bangkok (man var der jo i otte dage). Man når ikke ud på toilettet i flyet. Man undrer sig over at de andre passagerer flytter sig lidt væk fra en. Man kommer til København. Flyet bliver sendt til desinficering og grundig indvendig rengøring. Man kan jo ikke gøre for at anus har det mindre godt end da ferien begyndte. Man kommer hjem til sin lejlighed og finder ud af at banken har spærret ens VISA-kort på grund af overtræk.

Redaktionen på Visualis ønsker jer alle en rigtig god

Har du tænkt dig at blive tegnsprogstolk?

Måske går rundt med tanken om at blive tegnsprogstolk, men kan ikke finde ud af, om det virkelig er noget for dig.

Døve og Hørehæmmedes Daghøjskole kan tilbyde kursusforløb, hvor du lærer grundlæggende tegnsprog, og i daglig kontakt med døve og hørehæmmede kan finde ud af, om en tolkeuddannelse er det rigtige for dig.

Vi starter nye kurser på 12, 18 og 24 uger d. 7. august, og du kan melde dig til nu.

Kurserne kører under daghøjskoleloven og der undervises mandag–fredag kl. 9–15. Undervisningen foregår i Døves Kulturhus, Brohusgade 17, 2200 København N. Deltagerbetaling er 150 kr. pr. uge.

Udover ca. 10 timer med tegnsprogsundervisning om ugen, indeholder kurserne edb, psykologi/kommunikation, døves kultur og sprog, samfundsfag m.vm.

Nærmere oplysning og tilmelding hos Dan Olvhøj eller Erling Larsen på tlf. 35 39 51 99 eller teksttlf. 35 39 51 98.

CYMO CYKELCENTER

Østergades Cykelforretning

v/Knud Viggo Hansen

Østergade 47 · 3700 Rønne

Tlf. 56 95 22 18

Datafirmaet

Knud D. Olsen

Kindhestegade 12 F
4700 Næstved

Leverandør til Danske Døves Landsforbund

Tlf. 55 77 56 06
Mobil 40 10 74 75
Fax 55 77 59 06

En dame (Mrs Smith) og en mand (Mr Smith) kan ikke få børn, fordi mandens sædkvalitet ikke er i top. De beslutter sig for at kigge efter alternativer og finder ud af; at der er et bureau, hvor man kan »bestille« en mand til at gøre Mrs Smith gravid. Det gør de så, men Mr Smith vil ikke overvære episoden og vil derfor være væk den dag, manden fra bureauet kommer.

Dagen oprinder. Mr Smith tager på arbejde, og Mrs Smith er alene hjemme og venter på manden fra bureauet. Udenfor står en babyfotograf og ringer på døren. Mrs Smith åbner døren, og babyfotografen siger »Jeg kommer måske uventet, men jeg er specialist i baby-«, men Mrs Smith afbryder ham og siger, at han er ventet. Babyfotografen er overrasket over denne velkomst.

Han bliver inviteret indenfor. Konen spørger til hans arbejdsprocedure og om de skal gå i gang med det samme og Babyfotografen siger »Jeg plejer at tage to 'shoots' (engelsk ord for billeder – men det kan også betyde sædudløsning) i stuen, to i køkkenet og tre på badeværelset. Mrs Smith spørger lettere chokeret, »Skal vi gøre det syv gange i alt?« Babyfotografen svarer at de må være sikre på kvaliteten af udfaldet. Han tager nogle billeder frem, »dem har jeg lavet!«, og Mrs Smith ser på dem, »sikke nogle smukke børn!« »Tænk dig«, siger fotografen og peger på et billede, »dette 'shoot' tog jeg på en dobbeltdækkerbus på Oxford Street midt i myldretiden«. Mrs Smith spekulerer på hvordan det i virkeligheden kunne lade sig gøre! »Og dette 'shoot'«, fortsætter fotografen »tog jeg i Hyde Park. Moderen var umulig at styre, så jeg måtte tilkalde tre personer til at holde hende fast mens jeg gjorde mit udstyr klar og satte det på plads (udstyr kan både betyde fotoudstyr eller penis). Men det lykkedes til sidst«.

Mrs Smith ryster lidt på hovedet og spørger om det sidste billede. »Jo, dette 'shoot' blev taget på Leicester Square. Det lykkedes mig at få folk til at lade være med at glo på os mens jeg bragte mit udstyr i stilling«, fortæller fotografen og fortsætter »skal vi ikke gå i gang nu?«. Mrs Smith nikker, »hvordan starter vi?«.

Babyfotografen rejser sig og siger, »jeg skal lige hente min trefod ude i bilen«. Mrs Smith åbner øjnene og råber »TREFOD?«. Fotografen kigger undrende på hende og svarer, »Ja da, jeg skal jo have mit udstyr på den ... hallo? Mrs Smith? Hallo, er De vågen? Uh, hun er vist besvimet!«

Meld dig ind i DDU

For 50 kr. om året kan du blive medlem af DDU! Som medlem får du forskellige fordele:

- Mulighed for at deltage i spændende kurser
- Gratis medlemsblad (Visualis)
- Gratis hjælp og vejledning i forskellige sager
- Deltagelse i nordiskebørne- junior- og ungdomslejre

DDU er **dit** forbund, som tager sig af dig og kæmper for vores fælles sager, f.eks. tolk, uddannelse og meget andet. Jo flere vi er, jo stærkere står vi!

Det tager kun 10 sekunder at udfylde tilmeldningsskemaet nedenfor, så... meld dig ind før du bliver 30! Klip det ud og send det til:

Danske Døves Ungdomsforbund, Postbox 704, Rantzausgade 60', 2200 København N

Hvis du allerede er medlem af DDU, kan du jo få en af dine venner meldt ind, hvis de ikke er medlem. Ærligt talt er der ingen undskyldning for ikke at melde sig ind – vi har brug for alle.

Fulde navn:

Adresse:

Adresse:

Postnr.: By: Fødselsdato:

Teksttelefonnummer:

☐ Døv ☐ Døvbleven ☐ Hørehæmmet ☐ Hørende

Medlem af LF i forvejen? ☐ Ja ☐ Nej

Underskrift: